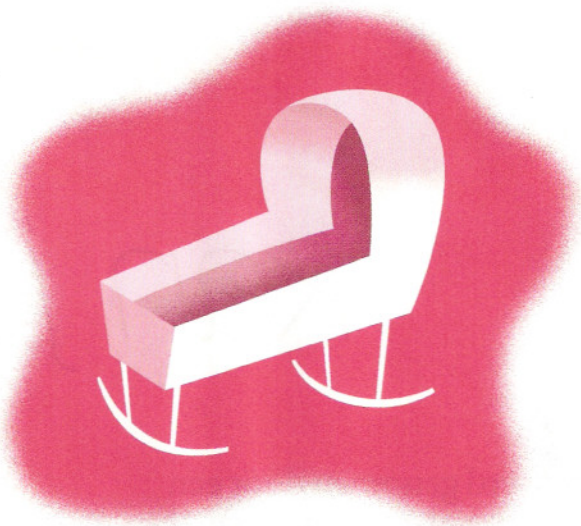

Anne (29) kreeg een miskraam na negen weken

'Ik had niets voelen aankomen. Tot de gynaecologe zei: *Dat ziet er niet goed uit*. Ze hield het scherm van de echomachine alleen naar haar gericht. Ik had graag gezien wat zij had gezien: dat het hartje niet meer klopte, dat het vruchtzakje aan het krimpen was. Maar ze had de machine al uitgeschakeld.'

'Nee, ze zou geen onderzoek doen om te weten waarom het fout was gegaan, zei ze. Ook een tweede keer kon het nog toeval zijn. Pas na een derde miskraam was een onderzoek aan de orde. De derde keer! Daar wilde ik helemaal niet aan denken. Zij stapte er zo nuchter en licht overheen. Ik was verdoofd.'

'Ik wilde begrijpen wat er was misgegaan, maar ik kreeg geen verklaring. Die verklaring is belangrijk, omdat je dan de schuld niet bij jezelf zoekt. Ik wist dat ik gezond had geleefd. Ik nam al maandenlang vitamines, ik dronk al maanden geen alcohol en lette op mijn voeding. En toch had ik het gevoel dat mijn lichaam gefaald had.'

'Ik viel in een diep gat. Ik had zoveel gepland en dat viel allemaal weg. Ik voelde me leeg. Ik was vooral ook bang dat het nooit meer zou lukken. Mijn vriend steunde me gelukkig. Voor hem was het anders. Die zwangerschap was voor hem nog irreëel geweest. Maar ik kon bij hem terecht en dat was belangrijk: dit was ons verlies, ons verdriet.'

'Mijn omgeving ging ervan uit dat ik er na een paar weken wel overheen was. Eén iemand zei letterlijk: *Zeg, dat is nu al twee weken geleden. Dat moet gaan gedaan zijn*. Terwijl ik dacht: *Het is nog máár twee weken*. Ja, ik had het gevoel dat ik er snel over moest zwijgen.'

'Ik heb een kistje waarin enkele aandenkens zitten. De positieve zwangerschapstest. Een cadeautje van de mama van mijn vriend. Geen echo, die wilde de gynaecologe niet meegeven;

*'IK DENK DAT DE PIJN
PAS ZAL SLIJTEN ALS
IK OPNIEUW ZWANGER
BEN'*

ze vond dat luguber voor een kindje dat niet geboren zou worden. Het bandje dat ik in het ziekenhuis droeg bij de curettage, zit er ook in. Af en toe doe ik dat koffertje eens open, omdat het soms lijkt alsof ik gedroomd heb dat ik zwanger ben geweest. Dan kan ik me ook herinneren hoe blij ik geweest ben die eerste negen weken.'

'Het is nu vier maanden geleden. Ik verberg mijn verdriet, maar nog altijd sta ik ermee op en ga ik ermee slapen. Ik probeer positief te zijn en er zijn mooie momenten, maar soms is dat positivisme ook niet meer dan een façade. Ik denk dat die pijn pas zal slijten als ik opnieuw zwanger ben. Ik was uitgerekend voor eind januari 2011. Ik kijk nu met een bang hart uit naar die datum. Ik wil daarom vóór de feestdagen weer in verwachting zijn.'

'Ik was destijds zo verbaasd dat het meteen raak was. Ik heb nu het gevoel dat mijn geluk op is. Die onzekerheid, die vreet zo aan je. Je hebt geen enkele garantie dat het de volgende keer wel goed gaat. Je hebt geen enkele garantie dat het ooit nog gaat. Het kan zijn dat ik nooit een kind zal hebben.'

Anne verkoos een schuilnaam.

Leestip: 'Als je een prille zwangerschap verliest', Manu Keirse e.a., Lannoo, 160 blz., 19,95 euro
www.bollebuik.be